

Конгрес **У**країнських **Н**аціоналістів

Любіть Україну!

НАЦІЯ І ДЕРЖАВА

e-mail: nacija@ukr.net www.nacija.org.ua 1 квітня 2008 року № 14 (230)

ДЕРЖАВА І КУЛЬТУРА

Що відбувається, якщо культурою керують, а інтелігенцію спрямовують?

У Національній опері України в Києві, за ініціативи Національної ради з питань культури і духовности та на виконання Указу Президента України «Про підготовку та проведення Всеукраїнського форуму інтелігенції», відбувся Всеукраїнський форум інтелігенції. На Форумі виступив Президент України Віктор Ющенко. У роботі Форуму взяли участь голова Верховної Ради України Арсеній Яценюк, міністр освіти і науки Іван Вакарчук, президент НАН України Борис Патон, академік НАН України Іван Дзюба, голова Національної ради з питань культури і духовності Микола Жулинський, голова Конгресу української інтелігенції Іван Драч, доктор медичних наук Ольга Богомолець, а також архієпископ Греко-католицької церкви Любомир Гузар і Патріарх Київський і всієї України-Руси Філарет.

Валентин ЛИСЕНКО, політолог

Мета Форуму – згуртування всіх ланок інтелігенції для наукового, освітнього, інформзаційного, культурного та духовного забезпечення трансформації українського суспільства до суспільства знань.

Головним результатом проведення Всеукраїнського форуму інтелігенції стало схвалення «Концепції гуманітарного розвитку України», яка передбачає визначення загальних принципів та методологічних підходів до проблематики гуманітарної сфери та гуманітарної політики держави. Концепцією визначені пріоритети гуманітарного розвитку, а саме: формування нової якості життя, створення суспільства знань, підтримка соціальної активности громадян і розвиток цивільного суспільства, а також культурна і політична консолідація українців як європейської нації.

Виступаючи на Форумі, Віктор Ющенко закликав українську інтелігенцію долучитися до створення Концепції гуманітарного розвитку України. «Перед нами – численні, великі завдання. Це – відродження єдиного гуманітарного простору, мови, культури, ідентичності», – наголосив Президент. – Всеукраїнський форум інтелігенції – це крик душі української людини. Це проблеми, про які інтелігенція буквально повинна кричати і вимагати їхнього невідкладного вирішення».

Закінчення на 3-й стор.

ПРЕЦЕДЕНТ

ЗМУСИВ ПОВАЖАТИ ЗАКОН

Громадянин Миколаєва, член КУН Анатолій Ільченко виграв суд за право отримувати документи, викладені державною мовою

А. КРАВЕЦЬ

Апеляційний суд Миколаївської області завершив розгляд справи за позовом Анатолія Ільченка до міського інформаційно-розрахункового центру, ВАТ «Миколаївгаз», ВАТ «Миколаївська ТЕЦ», ЖКП «Південь» та КП «Миколаївводоканал». Зазначені організації згідно з рішенням Заводського районного суду, зобов'язані надавати Анатолію Ільченку рахунки для оплати послуг, викладені у повному обсязі українською мовою, і з них стягнуто на користь позивача по 30 грн. компенсації моральної шкоди. П'ятеро юристів доводили у суді, що вони не зобов'язані надавати позивачу повідомлення українською мовою, бо більшість мешканців міста визнали російську рідною. Доводили юристи, що Конституція гарантує вільний розвиток і використання російської мови, посилалися на Європейську Хартію регіональних мов, на рішення міськради про визнання російської мови регіональною. Та позивач не вивчав права, він вивчав математику, тож розумів закони так, як вони написані, і довів у суді, що його право користуватися українською мовою порушене відповідачами. У рішенні Апеляційного суду записано: «Не заслуговують на увагу посилання відповідачів щодо гарантій функціонування російської мови, тому що таке право ніким не оспорюється. В той же час вільне використання російської мови не може позбавити позивача права на отримання інформації державною мовою». Апеляційний суд визнав недостатньою компенсацію моральної шкоди по 30 грн. і стягнув з кожного відповідача по 100 грн. Та й після рішення Апеляційного суду юристи зазначених організацій так і не второпали, що оте «вільне використання» нікого не зобов'язує використовувати російську.

Тож можна не йти до слідчого, якщо повістка неукраїнською мовою, та й не треба отримувати повістки, заповнені неукраїнською мовою; можна не підписуватись під протоколом інспектора ДАІ, якщо він не українською мовою; можна не реагувати на висловлення працівників правоохоронних органів, якщо вони неукраїнською мовою; можна не платити за рахунками, якщо вони неукраїнською мовою або хоча б щось там неукраїнською мовою.

А. Ільченко розуміє закони правильно і виграє позови. Секретар міської ради регіонал п. Коренюгін запрошував перекладача, аби сказане ним на особистому прийомі було перекладено для п. Ільченка українською. Був перекладач і на засіданні депутатської комісії міської ради, коли розглядалося його звернення.

До речі, регіонали насправді бояться двох державних мов, як чорт ладану. Поки що у судах немає перекладачів, а при двох державних мовах будуть, бо ж позивач може зажадати української, а відповідач російської. Регіонали знають, що усе треба буде робити одночасно двома мовами, що все треба буде замінити на двомовне і нічого не можна буде робити однією мовою. Регіонали розуміють, що заміна грошей та усієї документації, утримання у всіх організаціях перекладачів – це крах. А заклики про двомовність – то політика, як пояснили мені у міському комітеті Партії регіонів. Тож не тіште себе ілюзією про дві державні мови, краще вивчіть українську і невульгарну російську, якщо така є.

АКТУАЛЬНО

ПОПИ МОСКОВСЬКОЇ ЦЕРКВИ – РЕЙДЕРИ

Наважитися захопити офіс Всеукраїнського Товариства політв'язнів і репресованих могли тільки ті, хто ненавидить українську незалежність.

24 березня до офісу Всеукраїнського Товариства політв'язнів і репресованих, що розмістився в Києві, увірвалося близько п'ятнадцяти молодиків характерної зовнішності. Вони вирвали з рук голови Товариства, Героя України Євгена Пронюка портфель і стали виштовхувати його з приміщення. Чоловік, який керував нападниками, вигукував, що це приміщення викуплене, і показав «Договір купівлі-продажі». Нападники, викрикуючи брудні лайки, стали поспіхом виносити до вантажного автомобіля речі, що були власністю Товариства. Їм вдалося викрасти два комп'ютери, сейф та низку важливих документів. Нападники зняли зі стіни будинку табличку з написом «Всеукраїнське Товариство політв'язнів і репресованих» і повісили замість неї іншу: «Музей православної ікони».

Приміщення, про яке йдеться, було орендоване Товариством політв'язнів і репресованих у 1996 р. терміном на 25 років з переоформленням договору оренди кожних п'ять років. Оскільки термін чергової п'ятирічної оренди закінчується 24 квітня ц. р., керівництво Товариства кілька разів зверталося до Леоніда Черновецького з проханням продовжити термін оренди. Проте столична влада вперто мовчала. За версією колишніх політв'язнів, орендоване ними приміщення було таємно комусь продане. Відчуваючи, що крісло під столичним міським головою захиталося, покупці не стали чекати, а вирішили діяти у рейдерський спосіб. Важко повірити, що рейдерський напад організувала православна церква московського патріархату, святі отці якої не розуміють, що іконам місце не в музеях, а в храмах. Колишні політв'язні були і залишаються людьми відважними, які за ідею Незалежності України провели довгі роки у тюрмах, ГУЛАГах і концтаборах. Кинути зухвалий виклик таким людям можуть тільки ті, хто ненавидить нашу незалежність.

Подільська міліція допомогла припинити погром в офісі. Але чи надовго? І чи заступиться за політв'язнів і репресованих вища українська влада?

Юрій ГНАТКЕВИЧ,
народний депутат України, голова підкомітету у справах репресованих, етнополітики і попередження міжнаціональних конфліктів

ВЕЛИКИЙ ПОЧИН

КУПІТЬ ЛЄНІНА!

Хмельницька обласна організація Конгресу Українських Націоналістів закликає місцеві громади Хмельниччини продати пам'ятники Лєніну.

Питання демонтажу тоталітарної символіки на Хмельниччині є надзвичайно актуальним, адже в більшості населених пунктів і досі стоять ідоли леніним, затонським і їм подібним. Як же бути, куди подіти цей непотріб і яку користь могли б дати селу, селищу, місту оті «пам'ятки» більшовизму?

З «найматеріальнішою» та, мабуть, найоригінальнішою ідеєю виступила Хмельницька обласна організація Конгресу Українських Націоналістів... ПРОДАТИ... Так, саме продати символіку імперської доби через організацію аукціонів, а виручені кошти спрямувати на вирішення соціальних питань.

Цікавість ідеї підтвердила і реакція теперішніх сподвижників ідей Лєніна-Сталіна в Хмельницькому. Не встигли її «озвучити», як деякі політичні сили, місце яким на смітнику історії, занепокоїлися. Прийняли чи то заяву, чи то що воно таке, висловили своє обурення: продавати ленінів – ні, бо це ж, бачите, «пам'ять народная»!

І справді непокоїтись їм є чого, адже при організації подібного аукціону громадами, яким власне і належить право розпоряджатися майном, у тому числі і символами комунізму, при появі бажаючих придбати ідолів задля власного задоволення чи так, заради забави, це може спричинити ланцюгову реакцію, і тоді ідоли однозначно покинуть центри сіл, селищ, міст. А ще КУН радить придбати з десяток-другий пам'ятників і самим «вірним ленінцам», поставити у себе вдома на городі в якості опудала чи ще десь та й милуватися своїм вождем. Тож ідея і справді добротна, залишається лише впровадити у життя, а там, дивись, і інші за приклад візьмуть.

Хмельницькі націоналісти адресували звернення в усі сільські, селищні та міські ради області (а це близько 600 рад). Звернення, посилаючись на Указ Президента України Віктора Ющенка, який є обов'язковим для виконання усіма посадовими особами, закликає місцеві органи влади активізувати роботу в питанні демонтажу комуно-більшовицької символіки.

«Ми переконані, що ідоли тоталітарного режиму повинні послужити людям конкретною справою, – зауважив голова Хмельницької обласної організації Конгресу Українських Націоналістів Анатолій Демид. – Організувавши та провівши аукціони з їх продажу, місцеві громади зможуть використати виручені кошти на ремонт сільських доріг, клубів, ФАПів. Переконаний, що покупці обов'язково знайдуться».

Прес-служба ХОО КУН

ВІТАЄМО

МИТЕЦЬ І ПАТРІОТ

Голова Севастопольської міської організації КУН Володимир Проценко нагороджений відзнакою Міністерства культури і туризму «За вагомий внесок у розвиток української літератури та драматургії».

Владимир Проценко бере активну участь у розбудові незалежної України, координує політичне і громадське життя українців у Севастополі. Він також керує місцевим об'єднанням ВУТ «Просвіта» ім. Тараса Шевченка. З 2003 року – головний редактор єдиної україномовної газети у місті «Дзвін Севастополя», керівник філії видавництва СТ «Просвіта», поет і прозаїк.

З-під його пера вийшло чимало поетичних збірок та статей. Чимало творів Проценка покладені на музику, які стали переможцями багатьох фестивалів і конкурсів, створені відеокліпи, що транслюються на ТРК «Бриз». Новаторські теми Володимира порушені у багатьох творах, виплекані від безмірної його любові до України, українського народу і літературно-поетичного народного багатства.

Його переклади творів з російської, німецької та англійської літератур збагачують українську культуру. Перу Проценка належить низка розвідок про Т. Шевченка, Лесю Українку та севастопольських письменників Дмитра Вітюка і Валька Кравченка. Володимир Проценко (в літературі Володимир Чорномор) – лауреат літературно-мистецької премії імені адмірала Ярослава Окуневського громадського комітету Військово-Морських Сил ЗС України та лауреат Всеукраїнського конкурсу на кращий літературний твір письменника-севастопольця «Золоте перо України» Міністерства культури і туризму України.

Севастопольські конгресівці та просвітяни щиро вітають Володимира Миколайовича із нагородою і бажають подальших творчих успіхів.

Ірина КРЯЖІВА,
член Проводу Балаклавської РО КУН,
м. Севастополь

КОРОТКО

Вінниччина

З ініціативи вінницьких організацій КУН, НРУ та Вінницького обласного коша козацького полку ім. Івана Богуна у Києві біля Палацу мистецтв «Україна» відбувся протестний пікет. Його учасники на плакатах та в інтерв'ю представникам ЗМІ висловили свій рішучий протест з приводу вручення нагороди в номінації «Кращий губернатор 2007 року» голові Вінницької обласної державної адміністрації п. Домбровському.

Насправді, згідно з даними Управління регіональної політики Кабінету Міністрів України, Вінницька область за соціально-економічними показниками посідає 19 місце в Україні.

У констатуючій частині своїх заяв і звернень учасники пікету висловили вимогу про усунення з посад голови вінницької обласної державної адміністрації п. О. Домбровського та вінницького міського голови п. В. Гройсмана.

* * *

Представники національно-демократичних сил Вінниччини створили громадсько-політичне об'єднання «Український дім». До складу об'єднання увійшло 16 обласних партійних та громадських організацій, серед яких – КУН, НРУ, УНП, «Пора», ВО «Батьківщина».

Поштовхом до створення такого об'єднання стало систематичне та цинічне порушення місцевими чиновниками Конституції України, законів та указів Президента.

Зокрема, у заяві громадсько-політичного об'єднання «Український дім» наголошується, що Указ Президента «Про заходи у зв'язку з 75-ми роковинами Голодомору 1932-1933 років в Україні» у пункті щодо знесення тоталітарних символів та перейменування вулиць, що носять імена людей, які нищили українську державність, – не виконується.

Представники громадсько-політичного об'єднання також обурені діями вінницького міського голови, члена НСНУ Володимира Гройсмана, який намагається відібрати офісне приміщення крайової організації Народного Руху України, що з 1990 року було центром національно-визвольної боротьби українського народу за незалежність. «У такий спосіб місцева влада намагається перешкодити створенню «Українського дому», головним завданням якого є формування патріотичної влади на теренах Вінниччини», – йдеться в заяві громадсько-політичного об'єднання.

Прес-служба Вінницької ОО КУН

Дніпропетровщина

За ініціативи члена КУН Людмили Гребенюк та за сприяння студента ДІТу Назара Павлюка у Дніпропетровську створено україномовну театральну студію.

Нещодавно студійці влаштували театралізований вечір, приурочений до річниці з дня народження Лесі Українки, на якому звучали безсмертні твори видатної української поетеси, уривки з відомої поеми «Лісова пісня».

Численні глядачі тепло вітали виступи членів театральної студії, нагородивши їх щирими оплесками.

Житомирщина

Обласний осередок КУН у рамках культурно-мистецької кампанії «Антиокупант» провів спільно з ВМГО «Національний Альянс» та за підтримки Української партії вечір, присвячений пам'яті Володимира Івасюка – видатного українського поета та композитора.

Концерт пройшов за участю найкращих молодіжних гуртів міста, а також гостей із Києва та Чернігова.

Тернопільщина

Чортківська районна організація Конгресу Українських Націоналістів відзначила п'яту річницю пам'яті смерті голови КУН, славної пам'яті Слави Стецько. У програмі була доповідь про життєвий та геройчний шлях видатної українки, яку прочитав заступник голови районної організації Конгресу Українських Націоналістів Іван Вітват. Виступили із враженнями про Славу Стецько голова РО Української Республіканської Християнської партії, політв'язень Володимир Мармус, заступник голови з гуманітарних питань районної організації І. Стецишин, голова РО НРУ Василь Яблонь, директор районного краєзнавчого музею, член КУН Яромир Чорпіта, співголова координаційної ради демократичних партій та організацій Богдан Батринчук та інші, які зазначили роль Слави Стецько у національному відродженні України.

Чернігівщина

Чернігівська громада українських націоналістів провела Вечір пам'яті видатного політичного діяча, народного депутата України трьох скликань, засновника Конгресу Українських Націоналістів та невпинного борця за ідеали української нації – Слави Стецько. Присутні переглянули документальний фільм, присвячений діяльності та боротьбі славної дочки українського народу. Протоієрей УПЦ КП – о. Євген (Орда) відправив панахиду за померлою.

Голова Чернігівської обласної організації КУН Валерій Рябченко в своєму виступі зазначив, що п'ять років минуло з того часу, як ми втратили не тільки славного провідника, а й цілу епоху лицарів українських змагань. Але та спадщина, яку вони залишили для прийдешніх поколінь, надихатиме нас на боротьбу з ворогами Української Нації.

Прес-КУН Чернігів

КУН проведе Міжнародний турнір

4 – 6 квітня у Києві відбудеться VII міжнародний турнір з вільної боротьби серед юнаків, присвячений пам'яті національного героя України Степана Бандери. У змаганнях виступлять команди з Великої Британії, Канади, Німеччини, Ізраїлю, Грузії, Азербайджану, Молдови та Дагестану. Головний спонсор та організатор турніру – Конгрес Українських Націоналістів, голова оргкомітету – Олексій Івченко.

Адреса: м. Київ, вул. Колекторна 4, приміщення Київського Національного Університету Внутрішніх справ України.

СУМУЄМО

КУН висловлює щире співчуття родині Володимира ШУЛЬГИ з приводу передчасної смерті.

Пішла із життя чесна й благородна людина, котра власним життям і вчинками утверджувала Українську державу. Він завжди вирізнявся чуйністю та щирістю, принциповістю та професіоналізмом, мав заслужений авторитет серед друзів, колег, усіх, хто його знав.

У пам'яті друзів Володимир Володимирович назавжди залишиться як енергійний та талановитий управлінець, справжній патріот своєї держави.

Конгрес Українських Націоналістів з глибоким сумом сприйняв гірку звістку про передчасну смерть Володимира Шульги, котрий був не просто однопартійцем, а великим борцем за національно-демократичний розвиток держави та розбудову національної економіки.

Світла пам'ять про Володимира Шульгу назавжди залишиться в наших серцях.

Наші корпункти

Вінниця	Гусар Віталій	(0432) 35-02-09
Дніпропетровськ	Хоменко Микола	(056) 748-17-92
Донецьк	Олійник Марія	(062) 337-23-48
Житомир	Крук Микола	(0412) 44-52-32
Запоріжжя	Тимчина Василь	(0612) 67-31-82
Івано-Франківськ	Салига Роман	(0342) 3-11-35
Кіровоград	Тріщенко Віктор	(0522) 36-95-25
Київська обл.	Сахацький Олександр	(04497) 4-92-93
Київ	Мохналь Михайло	(044) 278-63-89, 279-68-34
Луганськ	Костянтин Філімоненко	(0642) 53-96-85
Луцьк	Мельник Євген	(0332) 78-07-65, 72-87-95
Львів	Пшевлоцький Микола	(0322) 38-67-63
Миколаїв	Яценько Софія	(0512) 49-67-90
Мукачеве	Ференц Петро	(03131) 2-25-45
Одеса	Парфенюк Василь	(048) 75-83-113
Полтава	Квачова Олеся	(0532) 28-053
Рівне	Кривко Ігор	(0362) 23-78-55
Севастополь	Проценко Володимир	(0692) 48-79-46
Сімферополь	Овчарук Василь	(0652) 29-77-43
Суми	Перетятько Олексій	(0542) 25-88-98
Тернопіль	Чибрас Володимир	(0352) 52-56-91
Харків	Дяків Богдан	(057) 716-02-18
Херсон	Реуцький Іван	(0552) 26-50-56
Хмельницький	Демид Анатолій	(0382) 65-72-35
Черкаси	Гафінова Любов	(0472) 45-12-05
Чернівці	Лютик Віктор	(0372) 51-02-72
Чернігів	Рябченко Валерій	(04622) 4-38-81

Минулого тижня, безперечно, перше місце за кількістю промовистих цитат посіла в українському політикумі прем'єр-міністр Юлія Тимошенко.

Коментуючи своє бачення конституційних змін у країні, вона сказала: **«в Україні, як у будь-якій країні, не може бути два керівника влади, країни. Це ненормально. Бо якщо в будь-якій організації є два керівника, то вона помирає через лічені місяці»**. Цікавий пасаж. Фактично, Тимошенко, сказавши подібне, вважає, що в Україні наразі є «два керівника» – це президент і прем'єр. А має бути, за її логікою, лише один, бо інакше «вона помирає через лічені місяці». Що б це означало? Невже Юлія Володимирівна, переймаючись здоров'ям держави, хоче пожертвувати власними прем'єрськими повноваженнями? А може, вона вже підмощує солому під майбутнє президентство – але вже для себе?

Днями Тимошенко зронила ще одну фразу, яка без перебільшення претендує на афоризм: **«інфляція в країні – це абсолютно тимчасове явище»**. Повірмо їй! Але й про всяк випадок запам'ятаймо – щоб за якийсь час перевірити, чи, бува, прем'єр чогось не переплутала.

Із молодіжного сленгу в мовний обіг прийшло слово «спетросянити» – тобто невдало, несмішно пожартувати. Щось подібне вдалося зробити і Тимошенко. При цьому один із очільників держави публічно продемонструвала вражаюче примітивний рівень культури. Коментуючи створення нової партії «Єдиний центр», вона сказала: **«Тепер це «Єдиний Центр»? А скорочено, як ЄЦ? Я б не радила Віктору Балозі займатися справами, які закінчуються на ...єц. Я маю на увазі, погано закінчуються»**.

Однак, безперечно, найбільш вдалими у лексиконі Тимошенко минулого тижня були її «тези», висловлені в програмі «Я так думаю» на одному з провідних телеканалів. Вочевидь, їх прем'єрка адресувала громадянам, добре перед цим подумавши, що вона робить. **«Мої кучмісти – найкращі у світі. Вони роблять те, що потрібно країні. Вони потрапили в команду, в якій вони у форматі»**, – ось що відповіла Тимошенко на закид про засилля в її оточенні представників влади часів Кучми. Важко зрозуміти логіку, однак факт залишається фактом: Юлія Володимирівна зізналася в тому, що в її таборі перебувають ті, кого народ міцно пов'язує з ненависним режимом Кучми. У цьому зв'язку Тимошенко під час тієї ж програми висловилася ще красномовніше. Відверто так і не відповівши на запитання про причетність до роботи в її команді «сірого кардинала» Кучми Медведчука, вона сказала: **«Якщо Віктор Медведчук поїде і підпише геніальну угоду по газу, то я, незважаючи на те, що ми з ним не просто ворогами розійшлися, це не просто опоненти... Я не хочу продовжувати цей логічний ряд... Але якщо він зробить висококласну газову угоду – я йому скажу спасибі, оскільки це треба Україні»**.

Цікаво, в якому статусі мав би їхати Медведчук до Москви, аби підписувати «геніальну угоду»? Хто б його на це уповноважував, і хто такий Медведчук для Москви, якщо тепер уже рядовий член СДПУ(о), котрий не посідає на державній драбині ніякого щабля, теоретично міг би вирішувати питання, які є до снаги як мінімум прем'єр-міністру? Цікаво, чи не правда? Ага, згадав: він же кум Путіна! Так ось що мала на увазі Тимошенко. Звичайно ж, два куми сядуть за стіл і по-кумівськи все «порєшают».

До речі, на пасаж Тимошенко про Медведчука Президент відреагував так: «Я не знаю, хто сьогодні такий Медведчук, що прем'єр-міністр України до нього апелює як до спасителя. На мій погляд, це є ганьба для України». І при цьому додав, коментуючи тему підписання газових угод з Росією: «Чим достойніше, своєчасно, в повному обсязі ми це зробимо, тим менше нам буде потрібно послуг медведчуків, наприклад, чи шуфричів, чи когось ще з учорашнього дня».

Між іншим, тут і всюдисущий Шуфрич, не до ночі буде згаданий, нагодився зі своїми п'ятьма копійками. Захищаючи свого колишнього партайгеноссе (і не лише його), цей чоловічок оприлюднив страшну новину, котра (якби сказав хтось, кому можна вірити) могла б претендувати на сенсацію. Виявляється, **«рік тому він (Президент) і його найближче оточення пропонували Медведчуку цілий ряд посад, у тому числі і посаду секретаря РНБО»**. Неймовірно! Таких викрутасів навіть звиклий до всього український громадянин не може уявити... Крім того, за словами Шуфрича: **«Медведчук робить усе, щоб в Україні «реально настала стабільність і покращилися відносини хоча б із Росією»**.

Минулого тижня несподівано деякою інтелектуальною активністю відзначилася також і заступник київського мера Ірена Кільчицька. Причому її словесний запал чомусь спрямовувався майже виключно на адресу Віталія Кличка. **«Людина, яка постійно отримувала удари в голову, не може вирішувати проблеми киян і життєзабезпечення міста»**, – нанесла відчутного удару зліва Кільчицька, а потім і ще додала, але при цьому, здається, її удар був спрямований значно нижче пояса опонента: **«Знаходитися з ним (з Кличком) в одному приміщенні не страшно, тому що це людина зі страшно обмеженим інтелектом»**.

І на закінчення: цитата з А. Семиноги, одного з ключових представників БЮТ. Галопуюче зростання цін упродовж кількох останніх місяців цей політик пояснив просто і дохідливо: **«У нас сьогодні нормальних універсамів, гастрономів, які були раніше у кожному кварталі, поменшало, бо їх намагаються витіснити саме такою глобалізацією, створенням таких величезних магазинів. Намагаються створити певну монополію на ринку. Я вважаю цю політику помилковою політикою місцевої влади»**.

Ось так. Виявляється, уряд тут ні до чого, а винувата в усьому глобалізація гастрономів!

Підготував
Михайло СИДОРЖЕВСЬКИЙ.

НАШ ЦИТАТНИК

Іноді та чи інша фраза, зронена політиком, може замінити собою цілу доповідь чи виступ. А нерідко безпосередньо на наших очах політики народжують афоризми. Як, приміром, свого часу тодішній прем'єр-міністр Кучма, не довго думаючи і не дуже напружуючись, заявив з парламентської трибуни: «національна ідея не спрацювала». Сказав – і фраза стала крилатою, дарма що це – абсурд, адже тоді, в 1993-му, ніхто й не думав братися за реалізацію національної ідеї. Де вже їй було «спрацювати».

Подібну «глибоку» думку пустив у народ за часів свого президентства Л. Кравчук, якось сказавши «маємо те, що маємо». Хто що має, і хто кого «має» – це ми бачимо вже й без Кравчука, однак фраза живе!

«Нація і держава» започатковує нову рубрику, під якою ми будемо вміщувати найбільш показові і характерні цитати тижня, коментуючи їх на свій лад. Зрештою, такий підхід не є новим: деякі видання його використовують. Причому цитувати наших політиків і відомих осіб ми будемо, дотримуючись їхнього лексикону.

Отож, читайте і записуйте до своїх цитатників.

ГЛОБАЛІЗАЦІЯ ГАСТРОНОМІВ

Мал. Олега ЛОКТЄВА

І НАЙКРАЩІ У СВІТІ КУЧМІСТИ

МЕТАМОРФОЗИ ЧАСУ

ЄДИНА ПАРТІЯ:
ПРОЦЕС ЦІКАВІШИЙ, НІЖ РЕЗУЛЬТАТ?

Голова народного Руху України Борис Тарасюк заявив, що учасники блоку «НУ-НС» впритул підійшли до питання створення єдиної партії, однак сумнівається, що цей процес завершиться створенням єдиної партії на основі всіх 9 складових «НУ-НС».

«Ми планували створення єдиної національно-демократичної партії ще в липні минулого року, коли створювали сам блок «НУ-НС», – заявив він в інтерв'ю одному з видань.

«Але політичні перипетії останніх місяців вселяють у мене серйозні сумніви щодо того, що цей процес завершиться створенням єдиної партії на основі всіх 9, що об'єдналися в блок «НУ-НС», – додав Тарасюк.

На запитання, чи вплинув якось на позицію НРУ вихід глави секретаріату президента Віктора Балоги з партії «Народний союз – Наша Україна», він відповів: «Нас це абсолютно не стосується. Оскільки це внутрішньопартійна справа «НУ-НС».

Б. Тарасюк також розкритикував факт створення нової політичної партії «Єдиний центр», заявивши, що це – підрив політичних позицій Президента.

При цьому лідер Народного Руху України не виключив, що його політична сила може вийти з блоку НУ-НС, якщо партнери по блоку не будуть враховувати інтересів НРУ.

Дивно, але цього разу Б. Тарасюк чомусь жодним словом не згадав про т.зв. правицю, яку правоцентристи «створюють» уже майже десять років.

(За повідомленнями ЗМІ).

СУСПІЛЬСТВО

ДЕРЖАВА І КУЛЬТУРА

Найяскравішим, на загальне переконання учасників, став виступ академіка Івана Дзюби. «Коли заходить мова про українську інтелігенцію – в контексті проблем національної культури, – то перше, що спадає на думку обивателеві, насамперед політичному обивателеві, це слоган: «Вони вміють тільки плакати, а не робити щось конкретне чи подавати конструктивні пропозиції», – сказав академік. «Якби доручити невеличкій групі експертів зібрати й проаналізувати всі ті документи на теми гуманітарного розвитку, які лежать в архівах наших міністерств, Кабінету Міністрів, Верховної Ради, адміністрацій і Секретаріату Президента, – ми б жахнулися абсурду цієї крутанини в зачарованому колі ілюзорних надій», – продовжив він. А у підсумку поставив вимогу: «Шановні керівники держави і керівники опозиції! Ви кажете, що інтереси України для вас над усе. Ми схильні вам вірити, але тоді перестаньте думати про наступні президентські вибори».

...Культурою знову намагаються керувати, інтелігенцію – спрямовувати. Духовність можна втратити, а ще продати, як душу. Купити інтелігенцію, культуру – ні. Тільки традиції, спадкоємність поколінь і та невидима духовна нитка, що з'єднує часи, дає людству той культурний досвід, який і дозволяє йому вважати себе вінцем творіння. А складають традиції Людина, Час, Історія і... Бог.

Закінчення. Початок на 1-й стор.

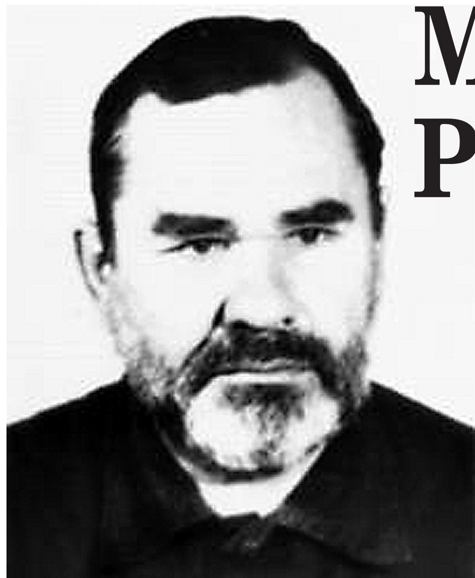
Твої, Україно, таланти.

ПОДВИЖНИКИ ДУХУ

ЕНЕРГІЯ ПРОГРЕСУ МИКОЛИ РУДЕНКА

Володимир ЦАПОВСЬКИЙ, журналіст

Чотири роки тому, 1 квітня 2004 року, відійшов у вічність письменник, філософ, правозахисник Микола РУДЕНКО

Кажуть, велике видно здалеку. Мабуть, постать мислителя Миколи Руденка є такою великою, що й досі залишається поза увагою широкого кола науковців.

Я не аналізуватиму тут літературного обдарування Миколи Даниловича – про це краще напишуть літературні критики. Зазначу лише, що його остання поетична збірка «Пером з янгольського крила» сприймається як сповідь душі і як величальна ода її безсмертю.

А щоб краще зрозуміти значення національної спадщини М. Руденка, слід зробити невеликий екскурс у минуле.

У XVIII ст. придворний лікар короля Франції Людовика XVI Франсуа Кене, порівнюючи господарський механізм з функціонуванням людського організму, створив «Економічну таблицю», яка повернула грошам справжню вартість: мірилом вартости, за Ф. Кене, стає енергетична одиниця. Ф. Кене був засновником фізичної економії.

На противагу фізіократам, Адам Сміт висунув класову теорію політекономії, яку згодом розвинули Карл Маркс і Фрідріх Енгельс. Мірилом вартости у марксистів стала праця робітника. Замість науково обгрунтованої фізичної, вони створили соціальну модель походження додаткової вартости.

З цим не погоджувалися послідовники Ф. Кене. Найяскравішим представником фізіократів був Сергій Подолинський (1850-1891). Його наукова розвідка «Праця людини та її відношення до розподілу енергії» обгрунтувала системний підхід до найважливіших суспільних, економічних та енергетичних процесів.

«Пояснюючи енергію як світову константу, український мислитель показав спроможність людини впливати на її рух та нагромадження. Учений довів, що наділений інтелектом суб'єкт, який усвідомлено протидіє ентропійним процесам, спроможний запобігти марнуванню енергії. Зважаючи на те, що таким суб'єктом у його дослідженні є кожна окрема людина і людство загалом, можна вести мову про новітню інтерпретацію С. Подолинським людської сутности, а саме – про розгляд людини як космічної істоти, здатної збільшувати обсяг енергії на поверхні Землі», – зазначив професор, доктор економічних наук Володимир Шевчук у своїй праці «Українська наукова школа фізичної економії: світовий вимір та цивілізаційна перспектива».

Зокрема С. Подолинський довів, що правильне землеробство є найліпшим видом корисної праці, яка збільшує збереження сонячної енергії на земній поверхні. Відтак істинним багатством людини є тільки той обсяг сонячної енергії, який вона спроможна вловити, зберегти і використати для задоволення своїх матеріальних та духовних потреб.

Натомість людська діяльність, пов'язана з використанням створеної природою енергії, вже нагромадженої на Землі у вигляді живої речовини, покладів енергоносіїв та інших корисних копалин, є протилежним явищем, цебто збідненням, пограбуванням нащадків, а з погляду вічности – самообкраданням людства, що впритул підвело його до самознищення – омніциду.

«Головною метою людства у праці, – підсумовує С. Подолинський, – повинно бути абсолютне збільшення енергетичного бюджету».

Наукові результати С. Подолинського руйнували доктрину К. Маркса. Цікавим є листування між цими мислителями. Зрештою, К. Маркс визнав правомірність вчення фізіократів, про що й написав наприкінці IV тому «Капіталу». Ф. Енгельс відмовився видавати цей том, мотивуючи це складністю підрахунку нагромаджуваної та використовуваної енергії. Заперечення Ф. Енгельса було алогічним, воно відкидало інструментарій підрахунку енергетичних процесів.

Життя Сергія Подолинського невдовзі обірвалося в божевільні, а українці заплатили за комуністичний експеримент десятками мільйонів людських життів.

19 грудня 1920 року на Луганщині, в шахтарській сім'ї, народився Микола Руденко.

Вже у зрілому віці, маючи за плечима досвід пекельної війни і перебуваючи на верхніх щаблях кар'єрної драбини, талановитий письменник ставить завдання неймовірної ваги – дослідити першопричину голодоморів, очевидцем яких він був. Знаючи, що і Сталін, і Ленін керувалися доктриною К. Маркса, М. Руденко докладно проштудіював його основну працю «Капітал». Він був глибоко вражений тим, що К. Маркс практично визнав свою капітуляцію перед вченням фізіократів, зокрема С. Подолинського. Подальші дослідження привели М. Руденка до витоків фізичної економії – «Економічної таблиці» Ф. Кене. Не будучи професійним економістом, письменник і мислитель М. Руденко створив працю «Енергія прогресу», яка вийшла у самвидаві.

Компартійна бюрократія не очікувала такого удару від «свого». Адже М. Руденкові – комуністу, ветерану війни, секретарю Спілки письменників – були доступні всі пільги і блага, на які не скупилася влада. Для «профілактики» його пробують запроторити до київської божевільні. Туди, де загинув С. Подолинський. Врешті, на засіданні ЦК КПРС приймають рішення про арешт М. Руденка згідно зі ст. 62 КПК УРСР. 7 років таборів і 5 років заслання лише зміцнили переконання М. Руденка. Разом із однодумцями він засновує «Українську гельсінську спілку», стає активним правозахисником.

Усі передбачення М. Руденка виявилися пророчими – господарська система Радянського Союзу зазнала краху. Колишні республіки отримали незалежність від кремлівської метрополії. Проте надії на швидкий поступ України не справдилися. Реальної політичної сили, яка могла б узяти за основу програмної діяльности готову теоретичну базу фізичної економії, не було. Правителями незалежної України стали колишній партійний ідеолог та «червоний» директор заводу. Їхнє правління призвело до ще більшого занепаду і розрухи.

Знаковою, за словами М. Руденка, стала його зустріч із банкіром, а згодом прем'єр-міністром України Віктором Ющенком. Саме з подачі Віктора Андрійовича 14 вересня 2002 року екс-голова ВР України двох скликань Іван Плющ з трибуни форуму «За демократичний розвиток України» визнав «Енергію прогресу» втіленням «української ідеї».

Накопичення заради накопичення; жити, щоб жити – це не відповідь.

Якщо язичницька віра навчає, як жити, то християнство відповідає на питання, для чого жити. Жити – щоб любити! Біблійна заповідь гласить: «Люби ближнього твого, як себе самого».

Призначення людини – споживаючи сонячну енергетику, перетворювати її на енергетику любові.

Академік В. Вернадський, котрий вважав себе послідовником С. Подолинського, науково обгрунтував сферичність світобудови – від сфери кристалів через біосферу до ноосфери. Людина і є тим містком, який не тільки поєднує біосферу з ноосферою, але своїми бажаннями та думками формує її (ноосфери) енергетичне поле.

Формування бюджету будь-якого суб'єкта господарювання означає приведення грошової маси у відповідність до кількости нагромаджених енергетичних одиниць. Правильність його споживання і розподілу визначається можливістю відтворення енергетичного потенціалу в більший, ніж на початку, кількості. Це і є абсолютна додаткова вартість, або, за М. Руденком, енергія прогресу.

Тому раджу придбати друге доповнене і відредаговане автором видання економічних праць Миколи Руденка «Енергія прогресу» тернопільського видавництва «Джура». Ця книга має стати настільною у кожного господаря, у кожної мислячої людини, котра турбується про своє майбутнє, майбутнє своїх нащадків, свого народу.

м. Мукачево

ДО ПРЕЗИДЕНТА

«П'ЯТА КОЛОНА» – ПІД КРИЛОМ У ДЕРЖАВИ

З відкритим листом до Президента України В. Ющенка звернулися обласні організації партій та громадських об'єднань державницького спрямування Черкащини. До цього їх спонукала агітаційна передвиборна листівка голови Ради організації ветеранів України генерала І. Герасимова, який «розкрив своє шовіністичне антиукраїнське, проросійське нутро».

«Понад двадцять років тому, – говориться в листі, – щоб не випустити з-під свого комуністичного ідеологічного впливу людей пенсійного віку, комуністична партія постановою свого ЦК КПРС утворила нову громадську організацію – Раду ветеранів, до якої, не питаючи особистої згоди у кожного пенсіонера, зарахувала (порушуючи його права) у її члени.

Українська компартійна владна номенклатура не кому іншому, як антидержавнику І. Герасимову, довірила очолити організацію Ради ветеранів України.

Очолили Ради ветеранів в обласних і районних центрах, за рішенням обкомів, райкомів компартії, представники партійної комуністичної номенклатури (та їхні наближені однодумці), які продовжували відповідально виконувати постанови, закони московської імперії, допомагаючи тримати Україну в покорі.

Із встановленням Незалежности керівництво Ради ветеранів на чолі з генералом І. Герасимовим дозволяє собі підступно користуватися підтримкою і повагою держави, особисто Президента і водночас орієнтувати низові ветеранські організації на зміну існуючого конституційного ладу в Україні (про це свідчить передвиборна агітаційна листівка, підписана І. Герасимовим)».

Автори листа вважають, що рада ветеранів з розвалом московської імперії мала б піти в небуття, як і партійна структура що її породила (ЦК КПРС).

»Однак, всупереч здоровому глузду, влада ще й щедро фінансує обласні, міські та районні організації Ради ветеранів», – говориться в листі. – Дійшло до того, що малочисельні групки ошуканих ветеранів носять під час демонстрацій портрет ката українського народу Сталіна – організатора репресій, Голодомору 1932-1933, 1947 років, внаслідок яких знищено понад 14 мільйонів українців. Голова Ради організації ветеранів України І. Герасимов, як і КПУ, членом якої він є, публічно заперечує Голодомор українського народу, ігноруючи чинне законодавство – Закон України «Про Голодомор 1932-1933 роках», у статті 2 якого сказано: «Публічне заперечення Голодомору 1932-1933 років в Україні визнається наругою над пам'яттю мільйонів жертв Голодомору, приниженням гідности українського народу і є протиправним.

Наруга І. О. Герасимова над пам'яттю мільйонів жертв Голодомору зрозуміла. Він – антиукраїнець», – зазначають автори листа.

«Але прикро за законодавчу та виконавчу владу України. Ця влада не розуміє, що за нахабне ігнорування законів України треба неодмінно притягати до відповідальности. Державна влада потурає порушникам, витрачаючи мільйони гривень на утримання керівного складу Ради ветеранів, яка навіть не приховує свого антиукраїнського ставлення до суверенітету державности України. Це не що інше, як відверта наруга над пам'яттю мільйонів невинних жертв репресій і голодоморів у роки комуністично-сталінського режиму.

«Хоч як прикро, Українська Держава не надає підтримки національно-патріотичній організації Всеукраїнського Об'єднання ветеранів, члени якого боролися і страждали за волю України».

У листі говориться, що настав час і Президенту України, і першому демократичному урядові, створеному після виборів 2007 року, Міністерству юстиції та Службі безпеки України навести лад у ветеранському русі, запровадити у ветеранських організаціях фіксоване, індивідуальне членство, для чого необхідно внести зміни в частині 3 ст. 12 Закону України «Про об'єднання громадян», в якій текст: «Громадські організації можуть не мати фіксованого індивідуального членства» викласти в редакції: «Членство в громадських організаціях має бути індивідуальним, фіксованим».

«Владо України, годі жити за постановами ЦК КПРС!», – закликають автори листа.

«Давно настав час покласти край антидержавницьким діям партій та громадських організацій і розглядати діяльність не за змістом їхніх статутів, а за фактичними діями. Для цього необхідно прийняти Закон України «Про екстремізм», який регламентував би дії партій та громадських організацій і в разі його порушення застосовувати щодо них відповідні стягнення».

Листа, зокрема, підписали Л. Даценко (обласна організація УНП), Ю. Громовський (обласна організація НРУ), П. Кривдик (обласне відділення Всеукраїнського об'єднання ветеранів), В. Мисник (обласна організація Трудової партії України), В. Борушевська (обласна організація Братства ОУН-УПА), Кривоніс (обласне товариство політв'язнів і репресованих).

ГЕРОЯМ ОУН-УПА – ДЕРЖАВНЕ ВИЗНАННЯ

ЗАКОННІСТЬ ЗБРОЙНОЇ БОРОТЬБИ ОУН-УПА

Читаючи законопроекти про державний статус учасників українського національно-визвольного руху XX століття, зокрема членів Організації Українських Націоналістів і військовиків Української Повстанської Армії, не перестаю дивуватися з дрімучої безграмотності авторів-законотворців. Вони абсолютно не розуміють суті питання, бо, як правило, знайомі з ним поверхово, не мають загального поняття про таку галузь міжнародного права, як «Право війни», не володіють навіть юридичною термінологією, одначе сміливо беруться за перо і продукують всіляку глупоту, з якої сміються вороги і журяться прихильники української національної справи.

Тому мушу влаштувати для зацікавлених осіб невеличкий «лікбез», хоч і не дуже вірю в його успіх. Тотальна безграмотність українського політикуму є наслідком не стільки відсутності навчальних матеріалів, як страхітливого лінивства, помноженого на зарозумілість і зухвальство.

Михайло ПОЛІЩУК

Отже, для початку кілька визначень із словників та енциклопедій.

Нація (від латинського natio – плем'я, народ) – згідно з теорією конституційного права – соціально-етнічна спільнота людей, об'єднаних власною мовою, специфічними рисами культури і характеру, територією, глибокими внутрішніми економічними зв'язками; в конституційному праві англо– і романомовних країн (лише!) – термін, який має значення: «держава», «сукупність всіх громадян».

Ми ні перед ким не зобов'язані реалізовувати космополітичну теорію «політичної нації», бо не є країною емігрантів, і не повинні хотіти, в ім'я щасливого майбутнього наших дітей, бути країною для емігрантів.

Національна держава – характеристика конституційно-правового статусу держави, яка означає, що дана держава є формою самовизначення конкретної нації (в етнокультурному розумінні) і виражає, перш за все, волю саме цієї нації. Положення про національний характер держави міститься, наприклад, в ст.1 Конституції Румунії.

У національній державі владу здійснюють кращі представники корінного народу, а не чужинці, мігранти та їхні нащадки, яким корінна нація чужа біологічно, культурно і є лише об'єктом експлуатації. У національній державі відсутнє національне і соціальне гноблення корінної нації, мігранти з чужих країв підлаштовуються до місцевих законів, звичаїв, традицій і мови, а не нав'язують нахабно своє. Національна держава стоїть на сторожі інтересів насамперед державотворчої нації, негайно застосовуючи свій вплив і силу там, де ці інтереси можуть бути загрожені. **Здобуття української національної держави – це і є національна ідея українського народу** впродовж XX – початку XXI столітть.

Саме під гаслом здобуття власної національної держави український народ піднявся на боротьбу наприкінці 80-х років минулого віку. У результаті Декларація про державний суверенітет України чітко й недвозначно проголосила: «Українська РСР як суверенна національна держава розвивається в існуючих кордонах на основі здійснення українською нацією свого невід'ємного права на самовизначення.

Українська РСР здійснює захист і охорону національної державности українського народу».

Також зазначено: «Декларація є основою для нової Конституції, законів України і визначає позиції Республіки при укладенні міжнародних угод».

Однак ці положення Декларації злочинно потоптані тими, хто склав й ухвалив Конституцію України 1996 року, де немає і згадки про національну державу українського народу. Таким чином, українців юридичним шахрайством опущено з рівня державотворчої нації до становища однієї з кількох етнічних груп населення України («політичної нації»), яка не може претендувати на провідне становище. Це місце залишили за собою та своїми нащадками мігранти з «інтернаціонольної» колоніальної адміністрації України. Вони ж безсоромно поділили між собою і майно українського народу: заводи, фабрики, землю і надра, продовживши ганебну сторінку хижацької експлуатації українського народу та української землі іноземними поневолювачами. У нинішній державі «Україна» український народ і далі безправний і перебуває на найнижчому щаблі політичної, економічної і культурної суспільної ієрархії. Тому український народ на чолі з українськими націоналістами повинен піднятися на безкомпромісну боротьбу з гнобителями за побудову суверенної **національної держави** на українських етнічних землях. У ході цієї боротьби ми виробимо свою власну державну модель, яка буде опиратися головним чином на історичні традиції української нації і держави.

Національно-визвольний рух – сукупність різних (мирних і немирних, збройних) форм боротьби нації за визволення від чужоземного панування, національного і колоніального гноблення, досягнення національної незалежности й реалізацію невід'ємного права нації на самовизначення.

Національно-визвольна революція – соціально-політичний переворот у житті колоніальних, напівколоніальних і залежних від імперіалізму країн, спрямований на знищення іноземного панування й завоювання національної незалежности, ліквідацію національно-колоніального гноблення та експлуатації, створення суверенних національних держав; найвищий прояв національно-визвольного руху.

Повстала сторона – в міжнародному праві повстанці, загони опору, учасники громадянської або національно-визвольної війни, які контролюють певну територію в своїй країні, ведуть збройну боротьбу проти диктаторських чи інших антидемократичних режимів або за самовизначення свого народу й отримали визнання в якості повсталої сторони з боку інших суб'єктів міжнародного права.

Воююча сторона – учасник міжнародно-правових відносин, які регулюються законами та звичаями війни і виникають у зв'язку з початком воєнних дій. Розрізняються В.с. у громадянській війні і В.с. у міжнародному збройному конфлікті: у першому випадку статус В.с. виникає після міжнародного визнання в якості В.с. учасника громадянської війни, а в другому – суб'єкт міжнародного права сам бере на себе статус В.с., вступивши у міжнародний збройний конфлікт з іншим таким суб'єктом.

Особи, які входять до складу збройних сил і ведуть під час війни бойові дії проти ворога, належать до категорії **тих, хто воює**; їх називають **комбатантами**. До категорії тих, хто не воює (**некомбатантів**) належать ті особи зі складу збройних сил, які не приймають безпосередньої участи у бойових діях.

До некомбатантів відносять інтендантський, військово-юридичний персонал, а також осіб, які хоча й супроводжують армію, але не належать до її складу (наприклад: журналісти, духовенство та ін.). На комбатантів і на некомбатантів поширюється право війни, яке вимагає гуманного ставлення до супротивника і пошанування його честі й гідности. Комбатанти і некомбатанти не є злочинцями. Міжнародне право визнає злочинцями хіба найманців, тобто тих, хто бере участь у бойових діях на боці якоїсь сторони-учасниці збройного конфлікту за гроші.

Згідно з IV Гаазькою конвенцією про закони і звичаї сухопутної війни 1907 року до комбатантів належать регулярні та нерегулярні збройні формування, якщо їх особовий склад відповідає таким вимогам:

а) має на чолі особу, яка відповідає за дії своїх підлеглих;

б) має визначений і явно видимий здалеку знак розрізнення;

в) відкрито носить зброю і

г) дотримується у своїх діях законів і звичаїв війни.

Військовики УПА відповідають вимогам IV Гаазької конвенції а також Женевської конвенції 1949 року і є комбатантами, незалежно від того, чи хтось визнає це, чи ні. Не треба ламатися у відкриті двері й вимагати від Верховної Ради України визнання військовиків УПА комбатантами. Вони й так ними є.

Інша річ, слід домагатися притягнення до кримінальної відповідальності працівників каральних органів СРСР, які порушували право війни і поводилися з **комбатантами** УПА так, як із кримінальними злочинцями.

Колишні СРСР і УРСР, а також нинішні держави Україна і Російська Федерація є учасниками IV Гаазької і Женевської конвенції 1949 року. Вони взяли на себе зобов'язання дотримуватися законів і звичаїв війни під час ведення ними воєнних дій, а також карати своїх військовослужбовців, які порушили норми міжнародного гуманітарного права. І мене дивує, чому й досі немає позовів колишніх військовиків УПА до своїх мучителів, які проживають в Україні й тішаться прибутковим статусом «ветеранов Велікой Отечественной войни», чому немає позовів колишніх військовиків УПА до правонаступниці СРСР Російської Федерації, до правонаступниці УРСР нинішньої держави Україна, компетентні органи якої не порушують кримінальних справ за фактом порушення права війни військовослужбовцями Радянської Армії, Військово-Морського Флоту, Комітету державної безпеки та особами рядового, начальницького складу і військовослужбовців Міністерства внутрішніх справ колишнього Союзу РСР, бійців т. зв. «винищувальних загонів», сексотів й інших зрадників українського народу. Мене дивує, що й досі компетентні органи України не ініціюють міжнародного розшуку осіб, винних у геноциді українського народу, порушників права війни на території України в 1917–1991 роках. Чи маємо позичити для цієї справи якогось ізраїльського Візенталя? Мене дивує, що й досі український політикум не вимагає в компетентних органів незалежної України вирішити питання, мною перелічені. Хоча б і не повинно дивувати, зважаючи на слабкість української общини в незалежній «політичній» Україні і нікчемність цього космополітичного державного утворення на міжнародній арені.

Росія, Польща й Ізраїль – ось та міжнародна тріада, яка, опираючись на свою потужну агентуру в Україні, добиває залишки колись славного, а зараз дезорганізованого розтлінного ліберальною пропагандою українського національно-визвольного руху. Добиває, щоб ніколи більше не відродився, і вони безбоязно і безперешкодно продовжували своє хазяйнування на українській землі.

Бо суть «питання ОУН-УПА» зовсім не в пенсіях для колишніх військовиків УПА, про що неодноразово заявляли самі колишні упівці. Суть «питання ОУН-УПА» в тому, що іноземні загарбники категорично заперечували й досі заперечують законність національно-визвольного руху, який, як вже знаємо, вправі застосовувати до ворога всі методи, зі збройними включно. Простими словами, російські, польські та єврейські шовіністи нав'язують народам світу й українцям думку, що коли українець вбиває росіянина, поляка чи еврея, що вдерся зі зброєю в руках до української оселі з метою грабунку і вбивства – то це, виявляється, злочин перед людяністю. Але це не так. Українець вправі вбивати такого росіянина, поляка, єврея, як і будь-якого чужинця і його українського помічника-зрадника, які чинять насильство над українцем в будь-якій формі. І питати на це дозволу ні в кого українець не зобов'язаний.

Убивство ворога українського народу не є злочином. Вбивство ворога українського народу є геройством. Ворогів українського народу вбивали Святослав Хоробрий і Северин Наливайко, Іван Ґонта й Устим Кармелюк, герої Крут і мученики Базару, Євген Коновалець і Роман Шухевич. Але ворогам українського народу більше до вподоби сльозливі петиції, мітинги і голодування й без того голодних українців. Вороги українського народу прагнуть спожити до згигу крадене майно українського народу. Відплата, страх перед нею – роблять безсенсовим накопичення краденого багатства. Тому всі вороги українського народу всіх часів з нинішніми включно оголошували народних месників злочинцями і плюгавили їхні славні діла. Український народ вправі виборювати свободу й незалежність від чужоземних окупантів, від кривдників та експлуататорів. Український народ вправі жити на своїй землі так, як йому хочеться, за звичаями й традиціями предків, а не в угоду іноземним доктринерам, чи то марксистським, чи ліберальним. У Декларації Бангкокської міжнародної конференції (квітень 1993 року) сказано: «Будь-яка країна має право на свою власну форму правління і систему цінностей, і інші країни не вправі у це втручатися».

Втручання в українські справи агресивних ближніх і дальніх «освободітелів» було і є незаконним. Законним був і є згідно з міжнародним правом український національно-визвольний рух за побудову в Україні національної держави українців. І ми, виборці, вправі вимагати від Президента України, Кабінету Міністрів України і Верховної Ради України виконання міжнародних зобов'язань держави Україна в галузі гуманітарного права, вшанування **національно-визвольного руху українців** XX ст. окремим законом, а не визнанням, бо він і так законний. Врешті, вимагати від СБУ й органів прокуратури найжорсткішої протидії підривній діяльності зарубіжних політичних центрів на території України шляхом безсоромного шельмування **національно-визвольного руху українців** XX ст. у засобах масової інформації України. Слід домогтися від Верховної Ради України введення до Кримінального Кодексу України статті про покарання довготерміновим ув'язненням тих, хто публічно ображає український народ, Тараса Шевченка, учасників національно-визвольного руху українців XX ст.

Водночас ми повинні домагатися скасування Закону України «Про статус ветеранів війни, гарантії їх соціального захисту», як такого, що захищає інтереси насамперед колишніх карателів і вбивць українського народу та їхніх поплічників. Слід вимагати від органів державної влади притягнення до кримінальної відповідальності осіб, винних у скоєнні воєнних злочинів проти українського народу, учасників придушення національно-визвольного руху українців XX ст.

Якщо ж у черговий раз отримаємо брехливу відмову – то слід нам пригадати, що «...тільки меч, а не слова дарують нації права!»

ГОЛОДОМОР-33. ПАМ'ЯТІ ЗНИЩЕНИХ УКРАЇНЦІВ

ГОЛОДОМОР, ПОЛІТИЧНІ РЕПРЕСІЇ НІКОЛИ НЕ ЗАБУТИ

Наш край, як і вся Україна, зазнав за часів правління злочинного комуністичного режиму непоправних людських втрат. Особливо страшними були тридцяті роки. За неповними даними, близько десяти тисяч осіб, мешканців населених пунктів, які знаходяться на території нинішнього Згурівського району Київщини, загинули лютою смертю від Голодомору. Серед них дуже багато дітей. У старовинному козацькому селі Красному померло тоді більше 500 людей, у Новій Оржиці – майже 400, у Пасківщині – 300, у Малій Супоївці – близько 200, стільки ж – у Старій Оржиці, в Безугяївці – 124. Траплялися неподинокі випадки канібалізму. Про це згадують старожили, про це можна прочитати в книгах земляків-письменників Івана Кирія та Михайла Медуниці. Багато жителів Згурівщини стали жертвами сталінських репресій, постраждали внаслідок примусового проведення так званої «колективізації».

Влітку 1996 року члени політичних партій, які знаходяться на державницьких позиціях, національно свідомі представники громадськости порушили питання про встановлення в смт Згурівці пам'ятника жертвам голодоморів і політичних репресій. Були віднайдені необхідні кошти, запрошено відомого скульптора. Відкриття відбулося восени того ж року. З приводу неординарної події в житті селища, району пройшов мітинг, участь у якому взяли представники виконавчої влади та місцевого самоврядування, посланці трудових колективів, ветерани, молодь, школярі. Пам'ятник освятили і провели молебень священики Української Православної Церкви Київського Патріархату.

«На жаль, отруйні метастази минулого, – писала газета «Київська правда» від 15 березня 2001 року, – глибоко проникли в душі деяких осіб. Щоб викоренити їх, знадобиться, напевне, багато років. Знайшлися новоявлені вандали, які влітку 2000 року сплюндрували і пограбували пам'ятник. Було пошкоджене мармурове підніжжя, викрадено барельєф із зображенням жінки, яка схилила голову в скорботній молитві, меморіальну плиту. Зловмисників не знайдено і не покарано. Акт вандалізму викликав хвилю обурення. Було розпочато збір коштів для відновлення пам'ятника. Активно долучився до цієї справи, зокрема, пан Володимир Петренко, який очолює організацію НРУ м. Канева і редагує газету «Канівський вісник». Відгукнулися «рухівці» Києва та Білої Церкви. Надійшли кошти з-за кордону. Пожертви зробили пани Михайло та Микола Семенці, Галина Саєнко, Віктор Ігнатович (США), Алла та Масуд Данішманд (Пакистан)».

Пам'ятник жертвам голодоморів та політичних репресій, який знаходиться в центрі Згурівки, було відновлено. «Сюди приходять люди, щоб покласти квіти, вклонитися світлій пам'яті тих, хто дочасно пішов з життя, став жертвою більшовицького режиму («Час київський» від 29 квітня 2005 року)». Це нагадування усім нам про страшну трагедію, котру випало спізнати нашим землякам, засторога від повторення подібного в майбутньому. Отож шануймо самих себе, плекаймо почуття власної гідности, будьмо пильними, аби всілякі зайди та їхні посіпаки знову не розпоряджалися нашою долею, не сіяли смерть і наругу.

Валерій БАРАН,
член Національної спілки письменників України, заступник голови Згурівської РО КУН, що на Київщині

ЗЛОЧИН ПРОТИ НАРОДУ

У 1932-1933 роках, як стверджують історики, жертвами Голодомору в Україні стали від 7 до 10 мільйонів осіб. Тобто це означає, що в ті трагічні роки Україна втратила майже чверть свого населення. Щодня гинуло близько 25 тисяч людей, тисяча – щогодини, сімнадцять – щохвилини. Третина померлих від голоду – діти.

Без війни і стихійних лих на родючій землі, яка славиться найкращими у світі чорноземами, помирали у страшних муках мільйони українських хліборобів. Чому? Як могло статися таке? Кривавий сталінський режим, штучно створивши голод, розправлявся з цілим народом. Це можна порівняти хіба що з гітлерівськими злочинами. Вимирали цілі села, живі не встигали хоронити мертвих, доведені до безумства люди їли людей. А тим часом були вишикувані збройні загорожі, щоб ніхто не міг втекти з жахливого пекла.

Прихід більшовиків в Україні зустріли насторожено і з недовірою. Масовими виступами відповідав народ на грабунки, насилля, терор. Чинили опір і наші земляки. Щоправда, ці виступи носили стихійний характер, мали часто-густо риси анархії та бандитизму. Старі люди і досі згадують про отамана Дужого (Йосипа Красноцка), про те, як «гостювала» на цукрозаводі зі своїми зарізяками горезвісна Маруся. Розповідають і про колишнього поручика царської армії красненця Данила Савченка, банда якого діяла на Чернігівщині, контролюючи територію від Броварів аж до Ніжина. Нападав він на ревкоми, убивав комуністів та активістів. Лише наприкінці 1921 року у Згурівці утвердилася радянська влада.

Розпочався небувалий репресивний грабунок українських селян, які вороже сприйняли колективізацію. У них забрали урожай зерна, встановили непосильний держплан хлібозаготівель. Сільради створювали бригади, які ходили по дворах, шукаючи приховане збіжжя. Забирали при цьому все, що бачили: інвентар, худобу, одяг, взуття. Нерідко траплялося, що всю родину виганяли з рідної хати. Розпочався голод.

Могильною тишею зустріло багато сіл весну тридцять третього року. Люди помирали у страшних муках. Зламані жорстокою владою, пограбовані до нитки, геть знесилені від голоду, вони накладали на себе руки, божеволіли, їли своїх і чужих дітей. Страшна тоталітарна система не лише забрала мільйони людських життів, а й розтоптала віру, мораль і традиції нашого народу.

Жахливий Голодомор в Україні десятиліттями замовчувався. А в книгах з історії УРСР значився, як «рік переможної ходи колгоспного ладу і зростання добробуту селян, котрі спізнали радість колективної праці». Зараз Голодомор, який був зумовлений злочинними діями Сталіна та його посіпак, у нашій державі і за її межами визнано трагедією всього людства, геноцидом українського народу. Старожили з жахом і невигойним болем згадують трагедію сімдесятип'ятирічної давнини, розповідають про неї зі сльозами на очах. Як і про лихоліття так званої «колективізації», жахіття сталінських репресій.

ТРАГЕДІЯ КОЗАЦЬКОГО СЕЛА

Красне – старовинне козацьке село, яке позначене на карті, складеній ще у 1640 році французьким інженером Бопланом. Вільні козаки не були під владою ні польських, ні українських, ні російських поміщиків. Вони не були закріпаченими і з давніх-давен керувалися власними порядками. Усі питання, які стосувалися життя села, вирішувала громадою, на сходах. Безумовно, козаки жили вільніше і заможніше, ніж інші селяни, які працювали на поміщиків.

Взимку 1931 року, коли розпочалася масова колективізація, Красне опинилося під особливим наглядом районного начальства. Тих, хто не хотів іти в колгосп, виганяли з хат, забирали майно. «Розкуркулені» тулилися по чужих кутках, жебракували. Та найстрашніше було ще попереду.

М. ПІШИЙ, ветеран війни та праці, краєзнавець: Як згадаю 1933 рік, то й досі не можу стримати сльози. У Красному померло тоді від голоду більше 500 осіб. Серед них – немало дітей, особливо дошкільнят. Для порівняння: з фронтів Другої світової війни не повернулося додому 126 чоловіків, а в ту страшну весну не стало півтисячі моїх односельців. Але ж то була війна, яка тривала не один рік, коли вся Європа гриміла від бомб, снарядів і мін, від гуркоту танків і літаків. А тут за короткий час, без пострілів і вибухів – одразу п'ятсот. Страшно, боляче і сумно.

Активісти забирали в сільських оселях усе до краплі. Навіть коноплями, приготовленими для пряжі, не гребували. Прийдуть, то переириють і мишачі нори. Особливо лютував голова споживчої кооперації Василь Великодній. Цей наказував забирати навіть картоплю. Бувало, котрась з жінок благає: «Василю, у мене ж п'ятеро дітей, помруть з голоду. Залиш хоч по картоплині в борщ кидати». А у відповідь: «Мені партбілет дорожчий за твоїх дітей!».

Восени 1932 року у нашій школі було укомплектовано два других класи загальною кількістю близько вісімдесяти учнів. Наступного року у третій клас з усього села прийшло менше тридцяти дітей. Інші померли навесні голодною смертю. Люди божеволіли, доходило до людоїдства. Була у Красному похоронна команда, її учасники за кожного похованого одержували кілограм зерна. Як умре за день сорок чоловік, то добрий заробіток. А як мало покійників, то можуть і закопати в землю ще живого, але безнадійного. Кажуть: «Ти все одно помреш, а нам сьогодні треба хліба заробити».

Душа плаче: скільки жертв припало лише на одне моє рідне село, на долю чесних трудівників-хліборобів, які солоним потом поливали землю-матінку, працювали, не розгинаючи спин, і яким судилося померти такою страшною голодною смертю. А чим завинили оті бідолашні діти, котрі так і не встигли намилуватися ясним сонцем, синім небом?! Трагедія Красного буде ятрити моє серце до самої смерті. Хіба ж таке забудеш?!

У ПАМ'ЯТІ НАЗАВЖДИ

А ось що довелося почути від інших наших земляків – очевидців тих страшних подій.

Г. ПОЛЮЛЯХ, житель с. Пасківщина: У 1933 році в нашому селі лютував страшний голод. Люди їли макуху, висівки, акацієвий цвіт тощо. Траплялися випадки людоїдства. Лише на одному боці нашої вулиці, так званому Окопі, померло тоді 110 людей. Про все це можна прочитати в повісті нашого земляка-письменника Івана Кирія, яка так і називається «Голодна весна».

М. ГАЙДУК, історик, колишній директор Староржицької середньої школи: У Старій Оржиці вмирало тоді щодня по кілька осіб, а загалом загинуло від голоду майже 200 людей. Ще восени 1932 року в багатьох сім'ях закінчилися запаси хліба. Порізали худобу, щоб якось прохарчуватися, але і м'яса вистачило ненадовго. Мої односельці пухли від голоду, мерли, як мухи.

М. ЛИШКО, ветеран війни та праці, краєзнавець: Голодомор, який лютував в Аркадіївці, залишив за собою страшний і кривавий слід. Померло дуже багато людей. Були випадки канібалізму. Влітку, коли зібрали урожай, колгоспникам видали по пуду зерна. За це голову правління засудили на вісім років. Тим, хто ходив на роботу в колгосп, виділяли щодня увечері по три великі галушки. Щоб врятувати дітей від смерті, в селі організували інтернат. Люди віддавали останні крихти, щоб вижила хоч малеча.

Закінчення в наступному числі.

ГРИМАСИ ДОБИ

КОНТРОЛЬ НАД НАЦІОНАЛЬНОЮ ПАМ'ЯТТЮ

ПРИЗВОДИТЬ ДО ДЕРЖАВНОЇ АМНЕЗІЇ

До редакції надійшов відкритий лист першого заступника голови Державного комітету архівів України, доктора історичних наук, професора Геннадія Боряка, адресований громадськості.

У листі йдеться про загрозливу ситуацію, що склалася у головному архіві України, яким керує непрофесійна, заангажована певною політичною силою, далека від історичної науки особа.

Нижче друкуємо фрагмент із цього листа професора Г. Боряка.

«Закон «Про державну службу» і Кодекс етики архівіста не дозволяє мені обіймати високу посаду і виконувати свої професійні обов'язки під керівництвом «червоного комісара», поставленого на посаду їхньою партією. Я не можу дозволити собі власними руками руйнувати те, що створювалося роками моїми колегами, моїми попередниками і мною. Я не можу спостерігати за процесом «вичавлювання» з Держкомархіву професіоналів і порядних людей. Я не маю ані службового, ані професійного, ані морального права ставати провідником політизації, а тим більше – більшовизації архівів і перетворення центрального органу виконавчої влади на «заводоуправління».

Півтора роки тому ми з командою колег і однодумців вважали за свій громадянський і моральний обов'язок протистояти спробам агресивного запровадження комуністичної ідеології, брутального насадження політичної цензури, перлюстрації службової кореспонденції, депрофесіоналізації центрального апарату, заохоченню невігластва. Ми вважали за необхідне зламати (або обійти) глухий спротив виконанню заходів, пов'язаних із дратівливими для них темами – Голодомором, Реєстром меморіальних фондів, Українською революцією, політичними репресіями, тоталітаризмом, УПА тощо. Треба було зламати (або обійти) заборону навіть відповідати на офіційне звернення Представника України при Європейському Союзі до Держкомархіву з проханням надати копії документів про Голодомор 1932–1933 рр. для виставки, що її мали розгорнути в Європарламенті.

Нагадаю, тоді цензуруванню, всупереч закону, був підданий не лише традиційний засіб масової інформації, – розгромлений у рік свого шістдесятирічного ювілею часопис «Архіви України» (1947–2007), коли перша особа, перебравши на себе функції головного редактора часопису, брутально викреслила з оригінал-макету чергового (і останнього) числа журналу некрологи по бл. п. Надії Світличній і Омеляну Пріцаку, а також публікацію про «ворога народу» Гната Хоткевича. Цензуруванню був вперше підданий також офіційний веб-портал Держкомархіву – з Інтернет-виставки.

«Окупація. 1941–1944: Невідома війна. Невідоме життя» було вилучено розділ «Поміж двома тоталітаризмами: ідеологічна пропаганда на окупованій території» із зразками радянських та нацистських пропагандистських плакатів часів окупації.

За півтора року спільними зусиллями нам з Вами вдалося дещо зробити.

Ми з гідністю боронили від них ті цінності демократичні орієнтири, що їх виробило суспільство за останні півтора десятиліття. Ми продовжували наближати архівну справу в Україні до європейських стандартів.

Ми примусили їх виконувати доручення Президента і Уряду щодо вшанування жертв Голодомору і комуністичного терору, більше того, ми змусили їх очолити масштабний проект «Український мартиролог», спрямований на увічнення пам'яті мільйонів жертв радянського тоталітарного режиму (у січні 2007 р. він був наглухо заблокований, незважаючи на наявність урядових доручень).

Марними виявилися їхні зусилля нав'язати українським архівам концепцію голоду в СРСР 1932–1933 рр., запропоновану російськими ідеологами спільного архівного проекту.

Ми довели жалюгідність їхніх публічних галасливих заяв та скандальних погроз обмежити доступ до архівів, передусім до тих, що засвідчують злочини комуністичного режиму: наявні законодавчі перепони виявилися для них нездоланним бар'єром.

Ми дали їм можливість переконатися у марності пошуків «компромату» в державних архівах на ненависних їм «бандерівців» та інших «буржуазних націоналістів».

Ми примусили їх урочисто відсвяткувати 90-річчя державної архівної служби України, створеної за часів «буржуазно-націоналістичної» Центральної Ради, за два місяці до їхньої революції.

Навіть видання, яке побачило світ за сумнівної участі Держкомархіву і яке вони профінансували, – примітивний панегірик СРСР під назвою «Страна, которой нет, или о том, что было и больше может не быть» (Київ: Ашот Арутюнян, 2007) з передмовою тов. Симоненка – вони поширювали сором'язливо і потай, переважно поміж собою, так і не наважившись широко його оприлюднити серед колег-архівістів.

Заборонені ними до друку фундаментальні архівні довідники, що готувалися упродовж кількох років вашими зусиллями за галузевою програмою «Архівні зібрання України», – «Реєстр розсекречених архівних фондів України» (у трьох томах) та «Національний реєстр втрачених та переміщених архівних фондів» (том 1) – побачили світ в електронному варіанті на веб-порталі Держкомархіву.

Брюссель вчасно отримав якісні копії документів про Голодомор, що демонструвалися на виставці «Невідомий геноцид українців» у березні минулого року. Вилучені ними з Інтернет-виставки «Окупація. 1941-1944: невідома війна. Невідоме життя» фотодокументи залишилися в іншому розділі порталу.

Підцензурна стаття про Гната Хоткевича була опублікована в іншому виданні, а зняті з друкованої версії часопису некрологи про видатних українців побачили світ в онлайновому варіанті того ж таки журналу «Архіви України».

«Заарештовані» документи про Голодомор з одного з державних архівів, що містилися у перлюстрованій кореспонденції, згодом таки потрапили до адресата і були опубліковані на порталі Держкомархіву у відповідному розділі.

Провалилися спроби утримати фінансовий контроль над діяльністю нещодавно створеного Українського інституту національної пам'яті – з 2008 р. він набув статусу головного розпорядника бюджетних коштів.

А головне – державні архіви залишилися відкритими публічними установами. Жодних ідеологічних коректив до планів роботи архівів їм так і не вдалося внести ані на 2007-й, ані тим більше на 2008-й роки. Неспроможними виявилися вони і у спробах поставити під компартійний контроль видавничу роботу в архівах, – галузевої вертикалі у нас немає, а країна є надто великою, усіх не проконтролюєш!

Ми примусили їх рахуватися з тим, що державна служба принципово відрізняється від партійної роботи.

Зрештою, ми навчили їх бодай частково стримувати власне хамство і зважати на гідність підлеглих.

Але за демократичної влади продовження «підпільної» роботи вважаю безглуздим. Я знімаю з себе відповідальність за подальші дії червоного керівництва.

Чому ж для них і досі є важливим контроль над Національною Пам'яттю, над Історією, над ретроспективними інформаційними ресурсами держави? Півтора року тому на веб-порталі Держкомархіву було опубліковано блискучу пам'ятку епохи – статтю відомого радянського історика-марксиста Михайла Покровського «Политическое значение архивов» (1925). Вона починається глибокою сентенцією:

«Архивы – как политически очень важное учреждение – находятся во всякой стране в руках командующего класса, который держит их очень прочно, и в результате, конечно, ни один марксист, ни один коммунист к управлению, к заведыванию государственными архивами, нигде, кроме как в СССР, ни на выстрел не допускается».

Завершує статтю не менш цікаве нагадування, а по суті – застереження:

«Архивная работа является чисто марксистской работой, а для партийных товарищей – частью партийной работы».

Пам'ятаймо про це.

На закінчення дозвольте нагадати: на вхідній сторінці веб-порталу державної архівної служби США як символічний логотип архівної системи виставлено стратегічне гасло: «Демократія починається звідси». Пам'ятаймо і ми про це.

Геннадій БОРЯК».

ПАМ'ЯТАЙ ПРО ЗЛОЧИНИ КОМУНІСТІВ!

НЕМАЄ ПРОЩЕННЯ ВОРОГАМ УКРАЇНИ!

Василь КВАША, письменник

Якось в одному з наших часописів я прочитав про трагедію села Малин, що на Рівненщині: німецькі окупанти спалили його разом з мешканцями 13 липня 1943 року... І захотілося мені уточнити: Малин, як і ще 94 поліських села, під час Другої світової війни пережив не одну, а три трагедії. І всі вони сталися з вини більшовиків, що замовчувалося до краху їхньої імперії. Про це йдеться в моїй повісті «Лихо над Малином» та в роботі «Млинівщина у визвольному русі на протязі тисячоліть».

Перша трагедія сталася під час відступу советів у 1941 році. Тоді енкаведисти у райцентрі Острожець розстріляли понад 200 підозрюваних у націоналізмі. Їхні трупи кинули в колодязі. 1959 року скелети були перепоховані як «жертви українських буржуазних націоналістів», про що було заявлено на всерайонному мітингу, проведеному надзвичайно патетично та ідейно.

Друга трагедія почалася з того, що 10 липня 1943 року до Малина прибув двотисячний загін Сидора Ковпака, якого туди спрямував керівник партизанського загону Д. Медвєдєв, чий загін дислокувався в уманських лісах, і 600 партизанів-медвєдєвців. Два роки, не вбивши жодного гітлерівця, ці «народні месники» охороняли вбивцю Кузнєцова – «Зіберта», який коїв теракти в Рівному і списував їх на українських націоналістів, навмисне «гублячи» їхні адреси, внаслідок чого німці в одному Рівному арештували і розстріляли понад 500 українських інтелігентів. А ще ті «партизани» грабували і тероризували населення. Сам Медвєдєв, замінувавши навколишні стежки, жив, як на курорті: двічі на день голився, обливався французькими парфумами і розважався в колі численних коханок.

У Малині знаходився склад для збору з населення речей та продуктів для німецької армії. Ковпак частину повантажив на свої вози, а частину віддав людям і сказав:

– Не бійтеся німців! Ковпаківці вас захистять!

Та коли фашисти, оточивши село, підпалили його, ковпаківці, що стояли неподалік, у Ярівському лісі, і не подумали прийти на допомогу приреченим на страшну загибель людям. Причаївшись у гущавині, вони чекали, коли на виручку прийдуть упівці, щоб ударити їм у спину.

Ще протягом трьох місяців після малинської пожежі ковпаківці тероризували навколишні села. Нарешті українські повстанці розгромили ковпаківських негідників, після чого вони переховувалися дрібними групами аж до приходу фронту.

Оклигавши від удару, ковпаківці з допомогою польських шуцманів шукали дорогу на Милятин, поблизу якого на основі загону «Холодний Яр» організувався для курені УПА. Наближаючись до Милятина, Ковпак наказав відкрити по селу мінометний і артилерійський вогонь. Комісар Руднєв заборонив це робити, що посварило його з Ковпаком. За своє співчуття українцям поплатився не тільки Руднєв, а і його син Радек: незабаром за наказом з Москви їх розстріляла радистка Вершигора.

Входячи в якесь село, ковпаківці зганяли людей на мітинг, вишукували серед них «оточенців», військовополонених, яких наші люди рятували від німецьких таборів і приймали за своїх. Тож у них ковпаківці могли взяти всі потрібні їм дані про те, хто чим дише. Крім того, ковпаківці забирали до себе членів української самооборони і знищували їх.

Зігнані на мітинг жителі сіл Верби та Смига побачили на сільському майдані шибениці, на яких тут же при всіх вішали «врагов народа». Потім у мешканців позабирали всю худобу, всі харчові запаси, а те, що не могли забрати з собою, обливали гасом і запалювали.

Коли ковпаківці пішли з Малина, селяни зайшли в сарай, перетворений зайдами в катівню. Тут були знайдені трупи 15 закатованих, у яких були видерті паси із шкіри, повиривано нігті, вийняті очі, обрізані вуха, носи... Трупи були кинуті в гноярку або прикидані гноєм.

Третя трагедія спіткала Малин у 1948-у році, коли чехи залишали це село і виїздили в Чехословаччину. Під цей шумок відділення НКВС Острожецького району вирішило знищити всіх малинських українців, щоб від села не залишалося й сліду, як це сталося майже з сотнею сіл регіону. На щастя, чехи якось дізналися, що збирається зробити з Малином НКВС після їхнього від'їзду. З відповідним проханням чехи звернулися до авторитетного діяча Людвіга Слободи – попросили його заступитися за Малин. Крім того, вони залишили своїх 10 сімей як заложників. І це загальмувало людоїдську машину НКВС. У 1952-у році були посаджені в тюрму начальник Острожського відділення МДБ майор Лебедев та підполковник Успенський, безпосередньо причетні до розстрілу українців. Смерть Сталіна остаточно поклала край безчинствам катів на малинській землі.

З роками радянська влада ставала не такою жорстокою, як у ленінсько-сталінські роки. У зв'язку з цим у декого виникає ілюзія людяності того режиму, який знищив мільйони ні в чому невинних людей. Тож треба, щоб правда про таких комуністичних діячів, як Ковпак, ніколи не була забута. Злочини лютих ворогів України не повинні бути ніколи прощені.

м. Луцьк

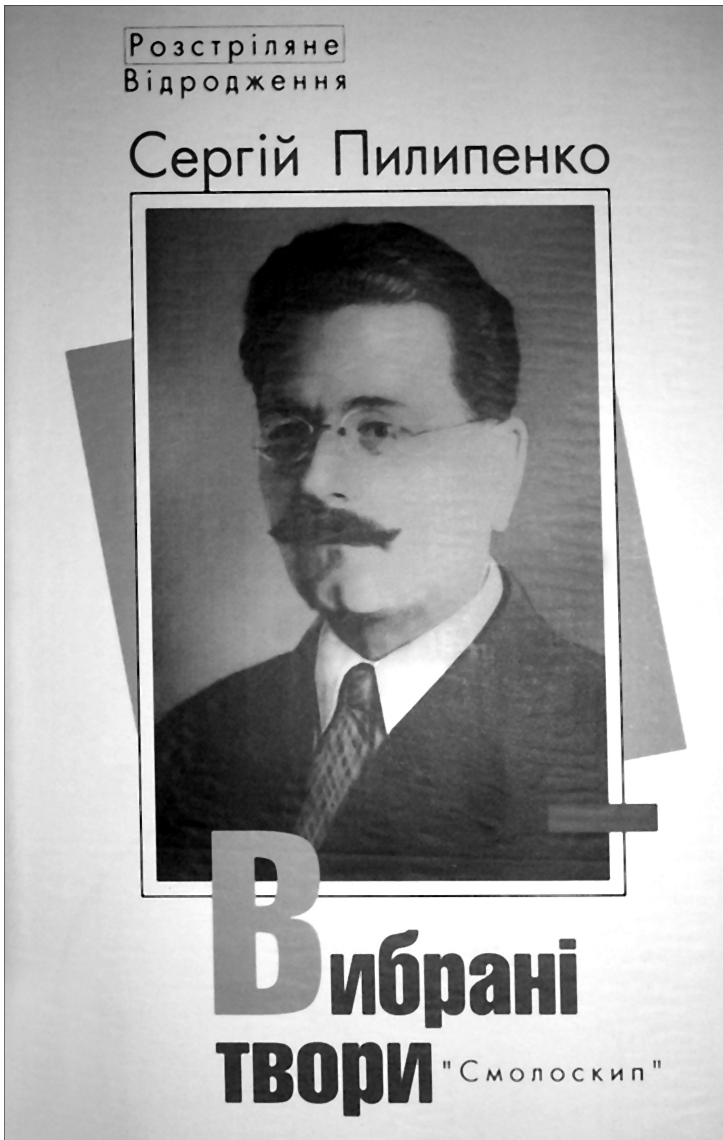
НОВІ ВИДАННЯ

І «ЄВРОПА», І «ПРОСВІТА»...

Іван АНДРУСЯК,
«Нація і держава»

«Пилипенко робив із селян українців, Хвильовий перетворював українців на інтелектуалів». Ці слова належать авторитетному діаспорному літературознавцеві Мирославові Шкандрію, вони походять із його відомої монографії «Модерністи, марксисти і нація. Українська літературна дискусія 1920-х років». Напрочуд точно, буквально афористично ця фраза «схоплює» ключові устремління двох ключових-таки «моторів» літературного процесу тієї знакової епохи, котра увійшла відтак в історію під страшною назвою «розстріляне відродження», – а водночас і двох головних опонентів, які, дискутуючи про літературу, насправді дискутували про шляхи розвитку українського суспільства. Тепер не дискутують ні про одне, ні про інше – можливо, саме тому ми так довго топчемося на місці як у мистецькій царині, так і в суспільній...

Звичайно, про літературну дискусію 1920-х нині ми дещо-таки знаємо – принаймні вона вивчається у школах та університетах і є об’єктом багатьох наукових студій, як літературознавчих, так і суспільствознавчих. Однак якщо один із її чільних учасників – Микола Хвильовий, – як то кажуть, в усіх на вустах, то про іншого – Сергія Пилипенка – відомо катастрофічно мало навіть значній частині фахівців, не кажучи вже про «звичайних читачів». Звісно, «красиві» ідеї Хвильового, навіть у такому дещо прямолінійному викладі, як «геть від Москви» і «Європа, а не просвіта», донині хвилюють уми і душі, бо й тепер гостро актуальні, – відтак до тих, хто зважувався опонувати цим ідеям, незалежно з яких позицій, ставлення сформувалося здебільше негативне. Одначе насправді все зовсім не так просто – і це засвідчив зокрема й такий безсумнівний науковий авторитет, як Юрій Шевельов, котрий писав, що ключовим питанням тодішніх дискусій було «те, як краще зберегти українську самобутню культуру і самобутність взагалі під тяжкою загрозою, причому для супротивників у цьому питанні (крім кількох пристосуванців) спільним було бажання цю самобутність таки зберегти. З цього погляду найзапекліші супротивники, олімпієць Хвильовий і масовіст Сергій Пилипенко, належали до одного табору, і це по-своєму оцінило НКВС, коли заповзялося знищити і прихильників Хвильового, і Пилипенка з його послідовниками». До цього, як то кажуть, нічого не додаси.

Ось лише проблема в тому, що твори Хвильового у нас хоч і не так часто й не так повно, як слід було б, але – видають; тоді як твори Пилипенка за ті 75 років, що минули після його арешту в 1933-му, виходили один-однісінький раз, та й та збірка «Байки та оповідання» побачила світ іще... 1963 року, і знайти її зараз можна хіба в небагатьох бібліотеках. Фактично письменник Сергій Пилипенко українському читацькому загалові наразі невідомий – і це геть несправедливо, якщо врахувати ту непересічну роль, яку він відіграв в історії нашого письменства не лише як фундатор наймасовішої свого часу літературної організації «Плуг» (через що був удостоєний від колеґ симптоматичного прізвиська «Папаша»), але і як поет-байкар, прозаїк, критик, публіцист, полеміст.

Завважмо: таких ось «білих плям» у пізнанні нашого письменства ще дуже й дуже багато. Одначе стосовно Сергія Пилипенка «історична справедливість» – бодай почасти – нарешті відновлена. Щойно у видавництві «Смолоскип», у серії «Розстріляне відродження», побачив світ солідний том його «Вибраних творів», напрочуд дбайливо, уважно і ґрунтовно впорядкований та відкоментований відомим поетом і літературознавцем, доцентом Харківського національного педагогічного університету ім. Г. Сковороди Ростиславом Мельниковим. На майже дев’яти сотнях сторінок (!) умістилися три десятки оповідань Пилипенка – найцікавіша з мистецької точки зору частина його художньої спадщини; вибрані байки; понад півсотні статей, нотаток і рецензій, зокрема й тих, що мають безпосередній стосунок до знаменитої літературної дискусії; ціла низка цікавущих, досі малоприступних документів і матеріалів, які проливають світло на українські мистецькі й політичні реалії 1920-х; спогади про письменника; фотоматеріали; солідний корпус приміток і, коментарів.

Цією книжкою Сергій Пилипенко нарешті входить у наш – сучасний – культурний і політичний контекст, стає його невід’ємною частиною. А для когось, можливо, і арґументом на користь чи то «Європи», чи то «просвіти» в майбутніх інтелектуальних потугах. Бо коли-таки – хочеться вірити – ми зважимося нарешті дискутувати не про «шанси персонажів на чергових виборах», а про шляхи розвитку (розвитку!) українського суспільства, – як це робили в неспівмірно важчі, складніші часи Хвильовий і Пилипенко.

ВІД АВТОРА

КОМУНІЗМ СКРІЗЬ ОДНАКОВИЙ

Іван АНДРУСЯК, поет

Жахлива річ – стереотипи. Скажімо, в часи існування СРСР ми, українці, втрапляючи за кордон, – насамперед не в сусідні слов’янські країни, а в так зване далеке зарубіжжя, – бували страшенно подивовані й ще дужче обурені тим, що нас там «поголовно» називають «раша» – «росіянами», зазвичай і гадки не маючи про те, що під тодішньою велетенською криваво-червоною плямою на карті світу «заховані» сотні народів, притому далеко не лише «дрібних». Та що там казати: уже в 1997-му, на шостому році незалежности моєї країни, я мав нагоду стажуватися в Лондоні, де, ясна річ, спілкувався не лише з тамтешніми журналістами й університетськими викладачами, людьми зазвичай компетентними, а й з «рядовими» британцями, – і ще тоді мене пробували ідентифікувати як «раша» й щиро не розуміли мого з цього приводу обурення...

Одначе і в нас, – незважаючи на те, що ми й самі це пережили, – живуть точнісінько такі ж стереотипи! Скажімо, чи багато з нас, – не лише «рядових» українців, а й людей нібито компетентних, – знає про те, що величезна жовта пляма на карті Азії зовсім не така однорідна, як видається на перший погляд? Ми звикли називати Росію останньою недорозваленою імперією; тішитися з того, що зуміли-таки з неї виокремитися; наші моральні симпатії на боці тих народів, які й нині продовжують з-під неї виборсуватись, як-от чеченці, – одначе далі наше око зазвичай не сягає. Сказати, що нам «усі китайці на одне лице», було б не лише неполіткоректно, а й просто нечемно, – проте це, по-правді, не так далеко від істини! Хоча насправді Китай – точнісінько така ж багатонаціональна імперія, як і колишній СРСР чи теперішня Російська Федерація, і «нетитульним» націям живеться там не краще, ніж нам жилося «під Кремлем».

Скажімо, на півночі сучасного Китаю була колись ціла імперія – Маньчжурія. Однак на початку XIX століття її правителі необачно погодилися на те, щоб її заселяли не лише маньчжурці, а й ханьці – титульна нині нація в цій країні, яка насамперед і асоціюється з поняттям «китаєць». У висліді маньчжурську мову нині можна почути хіба в запису, а корінні маньчжурці – хіба за поодинокими винятками – більше не асоціюють себе зі своєю нацією, вони повністю розчинилися серед китайців. Така ж політика зараз провадиться до уйгурів, ще однієї дискримінованої нації: якщо уйгур хоче розмовляти рідною мовою і ходити до мечеті (вони мусульмани), він жодної пристойної роботи не знайде, а якщо хоче мати власний бізнес або втриматися на державній роботі, він не повинен і близько підходити до мечеті, а рідною мовою має змогу розмовляти хіба вдома... Чи нічого вам це не нагадує, шановні наші старші читачі, які ще застали часи СРСР?

А ще ж добра третина сучасної території Китаю – від самісінького центру на захід і південний захід, де розташований найвищий у світі гірський масив Тибет, – не так і давно, до 1951 року, була окремою країною, яка так і звалася – Тибетом. І живе там древня нація із ориґінальною культурою – тибетці. Аж до середини XX століття це було фактично феодальне суспільство, в якому ключову роль відігравали основоположники більшости видів східної медицини та східних єдиноборств тибетські монахи на чолі з далай-ламою, який фактично і правив країною. Десь там, на тибетських вершинах, розташована й леґендарна Шамбала, яка не лише буддизмом, а й багатьма світовими релігіями визнається за «земний рай». І хоча життя в тих вершинах було далеко не райським, а напрочуд важким, – проте глибинна самобутня культура, яка там сформувалася, вражала і продовжує вражати весь світ. Чимало від неї перейняли й самі китайці – проте, вочевидь, не настільки, аби в одвічному імперському дусі «збирання земель» не поласитися на ці величезні території. Тож коли 1959 року – якраз у березні – тибетські монахи підняли повстання проти поневолювачів, китайці потопили його в крові. І розділили поневолену країну на кілька «реґіонів», чи то пак провінцій – за старим як світ принципом «розділяй і володарюй».

Правду кажучи, Пекін в останні роки вкладає величезні кошти в ці території. Найперше проводяться залізниці, активно розбудовується інфраструктура. Однак усе це робиться не без умислу – і тим умислом є, ясна річ, жорстока, аж часом відверто нахабна асиміляція. Застосовуються ті ж її елементи, що й до уйгурів – коли всі шляхи перед людиною відкриваються, щойно вона зрікається рідної мови і рідної віри, – однак тут, у горах, це особливого успіху не має. Горяни-тибетці, незважаючи на тиск, противляться окупації, як можуть. А тиск серйозний – досить сказати, що отримання китайської освіти в цих краях обходиться дуже дешево, тоді як за «право» вчитися в національній школі необхідно викласти приблизно 500 доларів – астрономічну в цих краях суму! «Комунізму далі видні», – як казав свого часу Павло Тичина...

Періодично тибетці повстають – і одне з таких повстань відбулося якраз цими днями. Світ про нього, можливо, так і не дізнався б, – як не дізнався про десятки попередніх, – якби не та обставина, що цьогоріч у Китаї мають відбутися Олімпійські ігри, і за два тижні саме з Тибету стартує олімпійська естафета. А тут раптом повстання, яке китайські окупанти знову потопили в крові!

Схоже на те, що світова спільнота вкотре заплющить очі на криваву бойню – цього разу в Тибеті, – щоб не «зіпсувати свято» і не «псувати стосунки з великою країною»...

Все інше – без коментарів! Ми й так усе чудово розуміємо...

Видавець Конгрес Українських Націоналістів

Засновник Степан Брацюнь

Редакційна колегія Іван Белебеха, Іван Головацький, Ярослав Радевич-Винницький, Степан Семенюк,

Адреса редакції: 01001, вул. Хрещатик, 21, пом. 111, м.Київ; тел./факс (044) 279-78-08 e-mail: nacija@ukr.net www.nacija.org.ua

Адреса видавця: 01004, вул. Горького 36, м. Київ, тел./факс 235-37-61

Головний редактор Михайло Сидоржевський

Реєстраційне свідоцтво: Серія КВ № 7970, видане Державним комітетом інформаційної політики, телебачення та радіомовлення України 08.10.2003 р.

Передплатний індекс: 09715

Банківські реквізити: СПД Брацюнь Степан, р/р №26008013932801 у філії "Центральне регіональне управління ВАТ "Банк "Фінанси і кредит", ТОВ м. Київ, МФО 300937, ЄДРПОУ 2305606776

Газету набрано і зверстано у комп'ютерно-видавничому центрі Конгресу Українських Націоналістів.

Газету видрукувано у ВАТ "Видавництво "Київська правда"

Замовлення №

Наклад 7 000 примірників

Ціна договірна

0 1 2 3 4 5 6 7 8 9